

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/72/2024
Identifikačné číslo spisu:	6119010353
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6119010353.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného JUDr. L. O. pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 18. februára 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného JUDr. L. O. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. septembra 2021, sp. zn. 5To/117/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného JUDr. L. O. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. augusta 2020, sp. zn. 5T/33/2019, uznal obvineného JUDr. L. O. vinným zo skutku I. v bodoch 1 až 2 z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, zo skutku II. v bodoch 1 až 2 z pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3, písm. a) Trestného zákona, zo skutku III. z pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3, písm. a) Trestného zákona a zo skutku IV. v bodoch 1 až 3 z pokračovacieho prečinu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

skutku I. (obžaloba Kv 71/17/6600-60, pôvodné súdne konanie vedené pod. sp. zn. 5T/33/2019)

bod 1) ako správca konkurznej podstaty úpadcu U.-U., s.r.o. „v konkurze“, IČO: XXXXXXXXX, so sídlom L.Á. XX, Ž. B. V., vykonávajúci funkciu v období od 7. októbra 2010 do 5. septembra 2017, si prisvojil finančné prostriedky pochádzajúce zo speňaženia majetku úpadcu, ktoré bol povinný na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 39-24K 258/01-Sn-2421 zo dňa 14. novembra 2016, právoplatného dňa 20. decembra 2016 a vykonateľného dňa 30. decembra 2016, rozdeliť medzi konkurzných veriteľov v priznanej výške a v určenej lehote, k čomu však nedošlo, na účet veriteľa U. W., a.s., so sídlom S. XX, X., IČO XXXXXXXXX, z celkovej priznanej sumy 34.010,98 Eur nepoukázal

sumu vo výške 30.995,64 Eur a na účet veriteľa R. T., a.s. so sídlom U. XXXX/X, L. - X., IČO XXXXXXXXX z celkovej priznanej sumy vo výške 386.911,90 Eur, nepoukázal finančné prostriedky vo výške 186.911,90 Eur, pričom dňa 16. novembra 2016 previedol z účtu spol. U.-U., s.r.o. č.ú. U., vedený v L. X., a.s., otvorený dňa 7. decembra 2010 v regionálnej pobočke Banská Bystrica, na svoj bežný podnikateľský účet, č.ú. SK XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, otvorený dňa 3. januára 2008 v pobočke v Banskej Bystrici, finančné prostriedky vo výške 319.277,61 Eur, z ktorého následne takto viazané finančné prostriedky, na uspokojenie konkurzných veriteľov R. T., a.s. IČO:XXXXXXXX a U. W., a.s. IČO:XXXXXXXX v období od 18. novembra 2016 do 8. augusta 2017 vo výške 120.079,50 Eur previedol bez opodstatneného ekonomického a právneho dôvodu na svoj osobný účet č.ú. U., vedený v O. X., a.s., zriadený na meno L. O., otvorený dňa 1. júna 2010 v pobočke v Banskej Bystrici, ako i na účty podnikateľských subjektov nepatriacich medzi konkurzných veriteľov ustálených v rozvrhovom uznesení KS BB sp.zn. 39-24K 258/01-Sn-2421 z 14. novembra 2016, t.j. dňa 17. marca 2017 v prospech účtu č. U. finančné prostriedky vo výške 3.000 Eur (spol. 1. účtovná, s.r.o.); dňa 18. apríla 2017 v prospech účtu č. U. finančné prostriedky vo výške 15.000 Eur (spol. B., s.r.o.) a dňa 10. augusta 2017 v prospech účtu č. U. finančné prostriedky vo výške 500 Eur (spol. X. S., a.s.), a zvyšné finančné prostriedky vo výške 79.328,04 Eur, nad rámec súdom schválených nákladov a výdavkov správcu, v období rokov 2011 až 2013 počas konkurzu vybral v hotovosti a bezhotovostne prevádzal z bežných účtov úpadcu č.ú. U. a č.ú. U. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, založený dňa 26. augusta 2009 v pobočke v Žiline, a takto odčerpané finančné prostriedky nepoukázal v prospech úpadcu a tieto použil v rozpore s účelom na ktorý boli určené a to na svoju osobnú spotrebu, čím spôsobil pre konkurzného úpadcu U.-U., s.r.o. IČO: XXXXXXXXX, so sídlom L. XX, Ž. B. V škodu vo výške 217.907,54 Eur,

bod 2) v období od 11. decembra 2015 do 3. novembra 2017 ako správca konkurznej podstaty, v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod č.k. 47K/432/1998, úpadcu L. U. - B., s.r.o. „v konkurze“, IČO:XXXXXXXX, so sídlom B. X, I., finančné prostriedky, pochádzajúce zo speňaženia majetku úpadcu, uložené na účte úpadcu č.ú. U. vedenom v O. X., a.s., otvorený dňa 18. augusta 2003 v pobočke v Banskej Bystrici, previedol bez opodstatneného ekonomického a právneho dôvodu na svoj osobný účet č.ú. U., vedený v O. X., a.s., na meno L. O., otvorený dňa 1. júna 2010 v pobočke v Banskej Bystrici, to dňa 11. decembra 2015, alebo vybral v hotovosti vo výške 3.000 Eur, dňa 14. decembra 2015 vo výške 490 Eur, dňa 11. marca 2016 vo výške 980 Eur, dňa 18. júla 2016 vo výške 3.000 Eur, dňa 19. júla 2016 vo výške 3.000 Eur, dňa 20. júla 2016 vo výške 350 Eur, dňa 21. júla 2016 vo výške 3.000 Eur, dňa 22. júla 2016 vo výške 385 Eur, dňa 10. mája 2017 vo výške 3.000 Eur, dňa 18. mája 2018 vo výške 1.890 Eur, dňa 2. júna 2018 vo výške 2.000 Eur, dňa 12. júna 2017 vo výške 2.500 Eur, dňa 23. júna 2017 vo výške 1.390 Eur, dňa 3. októbra 2017 vo výške 3.000 Eur, dňa 13. októbra 2017 vo výške 2.100 Eur, dňa 27. októbra 2017 vo výške 1.200 Eur, dňa 3. novembra 2017 vo výške 930 Eur a takto odčerpané finančné prostriedky nevrátil na bankové účty úpadcu a tieto v rozpore s účelom na ktorý boli určené, použil na svoju osobnú spotrebu, čím spôsobil pre konkurznému úpadcovi spol. L. U. - B., s.r.o. „v konkurze“, IČO:XXXXXXXX škodu vo výške 32.215 Eur,

Skutok II. (obžaloba 1 Pv 210/19/6601-26, pôvodné súdne konanie vedené pod. sp. zn. 1T/15/2020)

bod 1) ako správca konkurznej podstaty úpadcu H., spol. s r.o. „v konkurze“, so sídlom J. X X. X., IČO: XX XXX XXX, v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod číslom 39K/206/2001, ustanovený za správcu úpadcu uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. júla 2012, č.k. 39-24K 206/01-1907, vybral z bankového účtu úpadcu, ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo, finančné prostriedky pochádzajúce zo speňaženia majetku úpadcu, konkrétne z predaja majetku úpadcu spoločnosti S. U., s.r.o. T. X. X, X. X., IČO: XX XXX XXX spolu vo výške 18.550 Eur, ktoré boli pripísané na bankový účet úpadcu, a to dňa 17. apríla 2013 v sume 5.400 Eur, dňa 20. júna 2013 v sume 12.600 Eur a dňa 5. novembra 2013 v sume 550 Eur, tieto finančné prostriedky nepoužil na ich rozdelenie konkurzným veriteľom v priznanej výške a určenej lehote a po tom, ako bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 39K/206/2001-1982 zo dňa 8. februára 2018, zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu, ich ani neodovzdal novému správcovi

konkurznej podstaty úpadcu, ale použil ich pre svoju vlastnú potrebu a teda v rozpore s účelom, na ktorý mu boli zverené,

bod 2) ako správca konkurznej podstaty úpadcu - spoločnosti W. & X. O. N., s.r.o. "v konkurze" so sídlom X. X., T. X. X, IČO: XX XXX XXX, ustanovený do funkcie uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. januára 2013, právoplatným dňa 22. januára 2013, číslo konania 1K 76/2012, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici, prevzal finančné prostriedky pochádzajúce z dražby bytu nachádzajúceho sa v obytnom dome súpisného čísla XXX, 1. poschodie, vchod č. X, Š., D. R. U., parcela č. XXX, speňaženého na základe dražby (N110/2013 Nz 47247/2013 NCR1s 48037/2013) zo dňa 29. novembra 2013 vydraženého v sume 17.400 Eur, ktorá nehnuteľnosť zabezpečovala pohľadávku spoločnosti D. X. S. G. H. U., a.s., so sídlom Š. X/A, X., IČO: XX XXX XXX ako zabezpečeného veriteľa úpadcu, ďalej prevzal finančné prostriedky pochádzajúce z navrhovaného rozvrhu výťažku pre zabezpečeného veriteľa spoločnosť U. U., a.s., so sídlom O. XX, X., IČO: XX XXX XXX, v sume 20 352,28 Eur a finančné prostriedky pochádzajúce zo speňaženia majetku úpadcu formou ponukového konania v celkovej výške spolu 6.250 Eur pozostávajúceho z ťahača návesov Iveco 440S43T v cene 2.150 Eur, nákladného návesu valníkového R. T. v cene 2.550 Eur a návesu KOGEL v cene 1.550 Eur, a tieto peňažné prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté ako štatutárnemu orgánu úpadcu nepoužil na rozdelenie konkurzným veriteľom v priznanej výške a určenej lehote, a po tom, ako bol uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici, č.k. 1K 76/2012 zo dňa 21. novembra 2018, právoplatným dňa 22. novembra 2018, odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu, ich ani neodovzdal novému správcovi konkurznej podstaty úpadcu, ale použil ich v rozpore s účelom, na ktorý mu boli zverené,

Skutok III. (obžaloba 2 Pv 349/18/6601-32, pôvodné súdne konanie vedené pod. sp. zn. 7T/44/2019)

ako správca konkurznej podstaty úpadcu L. R., spol. s r.o. „v konkurze“, so sídlom v G. U., S. XX/X, IČO: XX XXX XXX, v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod číslom 36-24K/339/01-02 vybral z bankového účtu úpadcu, ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo, finančné prostriedky, ktoré pochádzali zo speňaženého majetku úpadcu, a to konkrétne dňa 5. novembra 2012 sumu 800 Eur, 16. novembra 2012 sumu 5.000 Eur, 23. novembra 2012 sumu 3.500 Eur, 29. novembra 2012 sumu 3.000 Eur, 10. decembra 2012 sumu 1.000 Eur, 25. novembra 2013 sumu 250 Eur, 4. decembra 2013 sumu 4.300 Eur, sumu 5.000 Eur, 6. decembra 2013 sumu 4.300 Eur, 12. decembra 2013 sumu 5.000 Eur, 20. decembra 2013 sumu 3.000 Eur, 23. januára 2014 sumu 5.000 Eur, 27. januára 2014 sumu 3.500 Eur, 14. februára 2014 sumu 5.000 Eur, 17. februára 2014 sumu 3.400 Eur, 25. februára 2014 sumu 3.200 Eur, 3. marca 2014 sumu 4.900 Eur, 13. marca 2014 sumu 3.410 Eur, 18. marca 2014 sumu 2.300 Eur, 16. apríla 2014 sumu 6.000 Eur, 17. apríla 2014 sumu 1.250 Eur a 14. júla 2016 sumu 400 Eur, pričom následne tieto peňažné prostriedky nepoužil na rozdelenie konkurzným veriteľom v priznanej výške a určenej lehote a po tom, ako bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k.36K/339/2001 zo dňa 28. septembra 2017, zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu, ich ani neodovzdal novému správcovi konkurznej podstaty úpadcu, ale použil ich v rozpore s účelom, na ktorý mu boli zverené, čím týmto konaním spôsobil úpadcovi škodu vo výške 73.510 Eur,

Skutok IV. (obžaloba 2 Pv 393/19/6601-17, pôvodné súdne konanie vedené pod sp. zn. 7T/12/2020)

bod 1) ako správca konkurznej podstaty úpadcu „T. N., bytom X. XX, X.“, so sídlom kancelárie v X. X., Y. S. X, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2K/17/2013, potom, čo bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2K/17/2013-92 z 12. októbra 2018 odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a ktorým mu bola uložená povinnosť do 30 dní od ustanovenia nového správcu tomuto predložiť podrobnú správu o svojej činnosti a poskytnúť mu všetku potrebnú súčinnosť tak, aby sa nový správca mohol riadne ujať výkonu svojej funkcie, Ing. Mgr. T. Š., I.T., so sídlom kancelárie X. X., K. Š. X, ktorý bol za nového správcu ustanovený uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 2K/17/2013-99 zo dňa 15. novembra 2018, nepredložil podrobnú správu o svojej činnosti, ako ani spisovú agendu uvedeného úpadcu, na

žiadosť týkajúcu sa dohodnutia termínu pre odovzdanie spisovej agendy úpadcu vypracovanú Ing. Mgr. T. Š., I.T. dňa 3. decembra 2018 reagoval mailom dňa 11. decembra 2018, že spis pripraví, čo neurobil, na opakovanú žiadosť o dohodnutie si termínu pre odovzdanie spisu vypracovanú Ing. Mgr. T. Š., LL.M dňa 2. septembra 2019, ktorú prevzal 5. septembra 2019 nereagoval a novému správcovi Ing. Mgr. T. Š. spisovú agendu uvedeného úpadcu neodovzdal ani do súčasnej doby, čím týmto konaním tak maril a aj marí konkurzné konanie tým, že si nespĺnil povinnosti mu uložené v § 42 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a uvedené v § 8 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch ,

bod 2) ako správca konkurznej podstaty úpadcu „P. W., L. XXX/X, Č. X., IČO: XX XXX XXX“, so sídlom kancelárie v X. X., Y. S. X, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1K/39/2008, potom, čo bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1K/39/2008 - 245 z 15. októbra 2018 odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty uvedeného úpadcu a ktorým mu bola uložená povinnosť do 30 dní od ustanovenia nového správcu tomuto predložiť podrobnú správu o svojej činnosti a poskytnúť mu všetku potrebnú súčinnosť tak, aby sa nový správca mohol riadne ujať výkonu svojej funkcie, Ing. Mgr. T. Š., LL.M, so sídlom kancelárie X. X., K. Š. X, ktorý bol za nového správcu ustanovený uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1 K/39/2008-254 zo dňa 12. novembra 2018, nepredložil podrobnú správu o svojej činnosti, ako ani spisovú agendu uvedeného úpadcu, na žiadosť týkajúcu sa dohodnutia termínu pre odovzdanie spisovej agendy úpadcu vypracovanú Ing. Mgr. T. Š., LL.M dňa 3. decembra 2018 reagoval mailom dňa 11. decembra 2018, že spis pripraví, čo neurobil, na opakovanú žiadosť o dohodnutie si termínu pre odovzdanie spisu vypracovanú Ing. Mgr. T. Š., LL.M dňa 2. septembra 2019, ktorú prevzal 5. septembra 2019 nereagoval a novému správcovi Ing. Mgr. T. Š. spisovú agendu uvedeného úpadcu neodovzdal ani do súčasnej doby, čím týmto konaním tak maril a aj marí konkurzné konanie tým, že si nespĺnil povinnosti mu uložené v § 42 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a v § 8 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch,

bod 3) ako správca konkurznej podstaty úpadcu „Mgr. T. V., bytom Č. XX/XX, X.“ so sídlom kancelárie v X. X., Y. S. X, v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1 K/53/2015, potom, čo bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1K/53/2015-114 z 15. októbra 2018 odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a ktorým mu bola uložená povinnosť do 30 dní od ustanovenia nového správcu tomuto predložiť podrobnú správu o svojej činnosti a poskytnúť mu všetku potrebnú súčinnosť tak, aby sa nový správca mohol riadne ujať výkonu svojej funkcie, Ing. Mgr. T. Š., LL.M, so sídlom kancelárie X. X., K. Š. X, ktorý bol za nového správcu ustanovený uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1K/53/2015-122 zo dňa 12. novembra 2018, nepredložil podrobnú správu o svojej činnosti, ako ani spisovú agendu uvedeného úpadcu, napriek tomu, že dňa 11. decembra 2018 reagoval mailom, že spis pripraví, čo neurobil, na výzvu nového správcu zo dňa 7. októbra 2019, ktorú prevzal dňa 10. októbra 2019, ktorou bol vyzvaný aby v lehote do 15 dní od jej doručenia odovzdal spis nereagoval, na opakovanú výzvu nového správcu zo dňa 19. novembra 2019, ktorú prevzal dňa 21. novembra 2019, ktorou bol vyzvaný na dohodnutie si termínu pre odovzdanie spisu taktiež nereagoval, novému správcovi Ing. Mgr. T. Š. spisovú agendu uvedeného úpadcu neodovzdal ani do súčasnej doby, čím týmto konaním tak maril a aj marí konkurzné konanie tým, že si nespĺnil povinnosti mu uložené v § 42 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a uvedené v § 8 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch.

Za to mu uložil podľa § 213 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. e), písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Súčasne podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenému uložil trest zákazu činnosti výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty vo výmere 7 rokov a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad na 2 roky.

Okresný súd zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodeným - spoločnosti U. W. a.s., so sídlom S. XX, X., IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 30 146,97 Eur, spoločnosti R. T., a.s., so sídlom U. XXXX/X, L. - X. škodu vo výške 168 229,45 Eur, spoločnosti W. O. N. s.r.o. „v konkurze“, so sídlom T. X. X, X. X. IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 20 352,28 Eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného JUDr. L. O. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu, rozsudkom zo 14. septembra 2021, sp. zn. 5To/117/2020 podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 10. augusta 2020, sp. zn. 5T/33/2019 vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému JUDr. L. O., podľa § 213 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia a zároveň rozhodol, že ostatné výroky rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 10. augusta 2020, sp. zn. 5T/33/2019 zostávajú nedotknuté.

Proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený JUDr. L. O. dovolanie 30. augusta 2024 prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 371 ods.1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol, že o zaujatosti/vylúčení sudcu JUDr. Viktora Marka, PhD. nerozhodoval senát v zložení, v akom mal rozhodovať podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici. Podľa úradného záznamu (č. l. 935) mala o zaujatosti rozhodovať aj JUDr. Adriána Považanová, ako členka senátu. V úradnom zázname sa konštatuje, že z dôvodu čerpania dovolenky JUDr. Adriány Považanovej a z dôvodu neprítomnosti členov senátu 5To bude nahradená sudcom z ďalšieho zastupujúceho senátu. Z úradného záznamu ani zo súdneho spisu nie je zrejmé o neprítomnosť ktorých členov senátu 5To išlo, a či tu skutočne bol dôvod, pre ktorý mal byť vybraný sudca z ďalšieho zastupujúceho senátu. V danom prípade mal o vylúčení JUDr. Viktora Marka, PhD. namiesto JUDr. Adriány Považanovej rozhodovať sudca zo senátu 5To a nie JUDr. Jozef Mikluš (ktorý nebol členom senátu 5 To), naviac ani pokiaľ ide o ostatných členov nebol senát správne obsadený v súlade s rozvrhom práce. O vylúčení sudcu JUDr. Viktora Marka, PhD. teda rozhodol senát v nesprávnom zložení.

Pokiaľ ide o rozhodovanie sudcu JUDr. Romana Reištettera v prvostupňovom senáte, tento vec rozhodoval na základe Opatrenia predsedu Okresného súdu Banská Bystrica č. 1SprR 25/20 z 31. marca 2020 z č. l. 786. Podľa Opatrenia predsedu súdu z 10. januára 2020 (č. l. 782) spolu s určením z č. l. 783 však vo veci mala rozhodovať JUDr. Eliška Šnajderová. Opatrením č. l. 786 sa nesprávne zasiahlo do práva na zákonne určeného sudcu a nešlo o postup v súlade s § 51 zákona o sudcoch. Zmena v osobe sudcu nebola vykonaná v súlade so zákonom o sudcoch a rozvrhom práce. O vine obvineného rozhodol prvostupňový súd v nesprávnom zložení - prvostupňový senát nemal byť obsadený ani JUDr. Romanom Reištetterom.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku obvinený uviedol, že sudca JUDr. Ján Bobor rozhodol o zaujatosti/vylúčení prvostupňového sudcu JUDr. Petra Philadelphého. Sudca JUDr. Ján Bobor však už raz bol v danej veci vylúčený z vykonávania úkonov v trestnej veci obvineného a to v súvislosti s rozhodovaním o zaujatosti sudkyne JUDr. Evy Korbeľovej. Avšak JUDr. Ján Bobor neskôr rozhodoval ako člen senátu o vylúčení sudcu JUDr. Petra Philadelphého. Ak bol JUDr. Ján Bobor vylúčený z rozhodovania vo veci obvineného, išlo o vylúčenie pre celé trestné konanie, nie iba pre jeden úkon. Je jednoznačné, že JUDr. Ján Bobor nemal rozhodovať vo veci.

Navyše JUDr. Ján Bobor vo svojom vyhlásení (oznámení zaujatosti) uviedol svoj hodnotiaci úsudok o obvinenom ako osobe, ktorá spáchala trestný čin, keď uviedol, že obvinený spreneveril v konkurze

vysokú finančnú čiastku, označil ho teda bez právoplatného rozhodnutia o vine za páchatel'a trestného činu a teda bol jednoznačne voči obvinenému zaujatý. Súčasne JUDr. Ján Bobor bol vylúčený už na základe dôvodov, ktoré uviedol vo svojom oznámení 14. októbra 2019 o jeho vzťahu k obvinenému a veci samej (iné ako jeho tvrdenia o tom, že obvinený spáchal trestný čin), keďže už tieto dôvody boli natoľko závažné, že by mu mohli zabrániť rozhodnúť objektívne, nezaujato a spravodlivo. JUDr. Ján Bobor preto nemal rozhodovať v žiadnom štádiu trestného konania a tým, že sa podieľal na určení zákonného sudcu (na rozhodnutí o vylúčení sudcu) je oslabená dôveryhodnosť celého konania a došlo k podstatnému porušeniu zákona v neprospech obvineného. Podľa pokynu predsedu senátu mali byť volaní prísediaci Mgr. Peter Vrbický a Štefan Ševčík. Z neznámeho dôvodu sa na rozhodovaní ako člen senátu zúčastnil Pavol Bielik a nie Štefan Ševčík. O obžalobe rozhodoval senát v nesprávnom zložení, keďže sa na rozhodovaní zúčastňoval iný prísediaci, ako bol prísediaci pôvodne prizvaný predsedom senátu. Opatrením (č. l. 786) sa nesprávne zasiahlo do práva na zákonne určeného sudcu, a nešlo o postup v súlade s § 51 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich.

Nezákonným zložením senátov a tým, že vo veci rozhodoval aj sudca, ktorý mal byť vylúčený došlo k porušeniu ústavou garantovaných práv obvineného, pričom nezákonný postup nenapravil ani odvolací súd, a takýmto konaním bol porušený zákon.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal, že vypočúvaná sudkyňa JUDr. T. X. U. (ako osoba, ktorej výpoveď bola osobitne dôležitým dôkazom proti obvinenému č. l. 157) nebola zbavená povinnosti mlčanlivosti v konaní pred súdom, ale iba v prípravnom konaní (v rozhodnutí o zbavení mlčanlivosti sa uvádza, že sa jedná o zbavenie mlčanlivosti vo vyšetrovaní vedenom na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru, nie v celom trestnom konaní). Napriek tomu bola daná sudkyňa vypočutá aj v konaní pred súdom a vyjadrovala sa ku skutočnostiam, ku ktorým nemala byť bez zbavenia mlčanlivosti vypočúvaná. Sudkyňa nebola zbavená mlčanlivosti v celom trestnom konaní, ale podľa rozhodnutia explicitne iba pre prípravné konanie (vyšetrovanie). Na jej výpoveď ako „dôkaz“ nemali konajúce súdy v konaní vôbec prihliadať.

Obvinený k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že pri skutkoch v bode IV. nešlo o trestné činy podľa § 242 Trestného zákona, ale o skutky, ktoré mali byť posúdené iba ako disciplinárne previnenia podľa zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch. Súdy sa vôbec nevysporiadali s tým, prečo nekvalifikovali dané porušenia zákona iba ako disciplinárne delikty, za ktoré bolo možné obvinenému ako správcovi uložiť sankciu (vrátane vysokej pokuty podľa § 35 zákona o správcoch).

Podľa napadnutého rozhodnutia obvinený si nesplnil povinnosti mu uložené v § 42 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a v § 8 ods. 3 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch. Porušenie týchto povinností je primárne sankcionovateľné podľa iných právnych predpisov (ako je Trestný zákon).

V súvislosti s vyššie uvedeným obvinený namietal, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Osobitne je dôvodné postupovať podľa zákona o správcoch pri stave, kedy súd iba prezumuje, že obvinený ako správca mal mať doklady, ktoré neodovzdal (č. l. 913, str. 20 rozsudku), no žiadnym vykonaným dôkazom nebolo preukázané, že by tieto doklady aj skutočne mal k dispozícii. Oba súdy v odôvodnení iba poukázali na to, že došlo k porušeniu povinností správcu, ale neskúmali žiadne ďalšie osobitné okolnosti danej veci. Rozhodnutie je v tomto smere nepreskúmateľné.

Súd pri skutkoch I. až III. rozsudku nezisťoval, čo sa stalo s peniazmi, no napriek tomu vo výrokovej časti uviedol, že ich obvinený použil pre vlastnú potrebu. V iných častiach súd uvádza, že peniaze previedol na svoj osobný účet, resp. v hotovosti vybral z bankových účtov. V trestnom konaní by súd mal jednoznačne zistiť, čo sa s peniazmi stalo, najmä ak rozhodol, že peniaze použil obvinený na svoju vlastnú potrebu. Výber v hotovosti ešte neznamená, že došlo k sprenevere, resp. žiaden právny predpis nezakazuje správcovi vyberať peniaze z účtu v banke. Ani jeden z dôkazov nesvedčil záveru o

spotrebovaní peňazí obvineným na vlastnú potrebu. Určite nie pri všetkých sumách, ktoré sú uvedené v skutkových vetách. Pri sprenevere by muselo byť preukázané, že došlo k odňatiu vecí z dispozície vlastníka s úmyslom s vecou nakladať ako s vlastnou. Bolo preukázané, že obvinený spôsobil škodu tým, že porušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a teda jeho konanie malo byť posudzované podľa § 237 Trestného zákona.

Obvinený zároveň v súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko pri skutkoch I. až III. bolo rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V tomto smere bolo porušené aj jeho právo na obhajobu, nakoľko záver o prisvojení finančných prostriedkov nevyplyva zo žiadneho vykonaného dôkazu. Súd neskúmal spôsob použitia finančných prostriedkov, a napriek tomu uznal obvineného za vinného za to, že si finančné prostriedky prisvojil. Obvinený pritom len nakladal s prostriedkami v rozpore so zákonom, čím spôsobil škodu a teda porušil povinnosti pri správe cudzieho majetku. Ustanovenie § 237 Trestného zákona sa uplatní tam, kde nebolo dokázané, že by vo svojej funkcii obohatil seba alebo iného.

Pri skutku I. v bode 1. boli vykonané platby vo výške 3.000 eur v prospech 1. účtovná s.r.o. a v sume 15.000 eur v prospech spoločnosti B. ako plnenia, ktoré bol správca oprávnený vykonať v prospech subjektov, ktoré poskytovali služby správcovi a teda nebolo možné ani pri týchto prostriedkoch vysloviť záver o tom, že ich obvinený použil na svoju osobnú potrebu - napriek tomu to v skutkovej vete uvedené je.

Dané porušenia majú za následok popretie práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky, a preto je možné skúmať ich ako naplnenie dovolacích dôvodov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel dovolaniu a vyslovil, že dovolaním napadnutým rozsudkom ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech obvineného, súčasne zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. septembra 2021, sp. zn. 5To/117/2020, ako aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 10. augusta 2020, sp. zn. 5T/33/2019, a prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „prokurátor“) podaním z 25. septembra 2024, v ktorom k argumentácii obvineného týkajúcej sa nesprávneho zloženia senátu na krajskom súde vo veci vylúčenia JUDr. Viktora Marka, PhD. uviedol, že s poukazom na 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dôvodom podania dovolania podľa tohto ustanovenia nie je porušenie práva obvineného na zákonného sudcu, t. j. keď vec prejednal a rozhodol iný než rozvrhom práce súdu určený sudca. Predpokladom aplikácie uvedeného stanovenia je rozhodovanie súdu v nezákonnom zložení vo veci samej, čo už zo znenia dovolacej argumentácie naplnené nebolo.

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku týkajúcej sa námietok dovolateľa ohľadne obsadenia senátu rozhodujúceho o oznámenej zaujatosti sudcu prvostupňového súdu prokurátor uviedol, že je potrebné, aby vo veci konal a rozhodoval sudca, ktorý bol vylúčený, teda vydal rozhodnutie, ktoré je možné napadnúť dovolacím dôvodom podľa § 371 Trestného poriadku.

Čo sa týka argumentácie dovolateľa o nesprávnom zložení senátu prokurátor uviedol, že nie je podstatný pokyn sudcu na č. l. 732, ale pokyn predsedu senátu JUDr. Romana Reištettera z 15. mája 2020, ktorým kancelárii uložil volať prísediacich Mgr. Petra Vrbického, Pavla Bielika, Štefana Ševčíka, alebo Soňu Vitoušovou, kedy následne podľa záznamu kancelárie bola potvrdená účasť Pavla Bielika a Mgr. Petra Vrbického telefonicky.

Pokiaľ ide o námietku obvineného s cieľom spochybniť zákonnosť sudcu JUDr. Romana Reištettera

prokurátor poukázal na to, že vec bola prvotne pridelená ako zákonnému sudcovi JUDr. Romanovi Reištetterovi. Následne na podklade Opatrenia predsedu Okresného súdu Banská Bystrica 1SprR 66/19 z 27. augusta 2019 a po rozhodnutí o námietkach zaujatosti JUDr. Evy Korbeľovej a JUDr. Petra Philadelphyyho, bola vec pridelená na podklade Opatrenia z 10. januára 2020 JUDr. Eliške Šnajderovej. Z dôvodu ukončenia stáže JUDr. Roman Reištettera na Európskom súde pre ľudské práva mu bola predmetná trestná vec vrátená. Z uvedených dôvodov je argumentáciu dovolateľa irelevantná.

Obvinený v dovolaní, čo sa týka skutku IV. opakuje svoju argumentáciu z hlavného pojednávania, pričom s touto sa zásadným spôsobom vyrovnal už prvostupňový súd. Prvostupňový súd využijúc argumentum a contrario celkom jednoznačne vyriešil otázku, či obvinený ako správca konkurznej podstaty v predmetnej veci disponoval príslušným spisom. Taktiež prvostupňový súd svojou argumentáciou poskytol dostatočnú odpoveď na spochybňovanie konania obvineného, pokiaľ ide o úvahy o závažnosti jeho konania čo sa týka neposkytnutia dokladov, či rekonštrukciu spisu, kedy tento celkom jasne nového správcu v celosti ignoroval, čím bola otázka materiálneho korektívu bezpochyby uzavretá.

Obvinený mal v skutku I. v bodoch 1 a 2 finančné prostriedky použiť na svoju osobnú spotrebu, čo bolo v konaní reálne dokázané. V tomto smere prokurátor poukázal na ustálenie skutkových viet v skutku I., v bodoch 1 a 2, z ktorých celkom zjavne vyplývajú prevody finančných prostriedkov, ako i následnú argumentáciu prvostupňového súdu vyjadrenú na str. 15 - 17 predmetného rozsudku. Skutočnosť, že účet IBAN: U. X XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX bol osobný účtom obvineného, kedy finančné prostriedky končiace na tomto účte boli skonzumované s využitím debetnej karty vydanej na jeho meno s tým, že z popisu jednotlivých transakcií je celkom zrejmé, že tento predmetné prostriedky využíval výhradne na uspokojovanie svojich potrieb. V tejto súvislosti však obžaloba považuje za potrebné ozrejmiť samotný pojem „prisvojiť si cudziu vec,” ktorým je potrebné rozumieť konanie páchatela s vecou zverenou naložiť v rozpore s účelom, na ktorý mu bola cudzia vec daná do opatrovania, alebo dispozície a to spôsobom, ktorý má základný účel zverenia. Prokurátor poukázal na závery prvostupňového súdu ako i odvolacieho súdu, ktorý do rozsahu skutku následne zahrnul i finančné prostriedky vybrané v hotovosti. Platby spoločnosti 1. účtovná a spol. B. boli vykonané po vydaní rozvrhového uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, a to nad rámec súdom schválených nákladov a výdavkov správcu.

Čo sa týka výsluchu svedkyne JUDr. T. X. U. a zbavenia jej mlčanlivosti, prokurátor poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici Spr 1214/17 (č. l. 157 spisu), ktorým bola svedkyňa zbavená mlčanlivosti pre celé trestné konanie.

Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 7. novembra 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry

jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

K obvineným namietaným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. e) a písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd poukazuje na znenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorého „dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom“.

Rovnako je potrebné dať do pozornosti aj stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 11/2016, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce

aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a dovolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.“

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že ak v dovolaní uplatňované okolnosti nepochybne boli, resp. museli byť obvinenému (ako dovolateľovi) v priebehu prvostupňového alebo odvolacieho súdneho konania známe a v týchto štádiách trestného konania ich neuplatnil, t. j. neuplatnil ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, resp. uplatnil ich až v podanom dovolaní, v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemôžu byť tieto okolnosti použité ako podklad pre splnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku.

Čo sa týka námietky obvineného uplatnenej ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o nezákonnom zložení senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval o vylúčení sudcu JUDr. Viktora Marka, PhD., tu najvyšší súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. septembra 2021, sp. zn. 3Nto 11/2021, ktoré bolo obvinenému doručené 29. septembra 2021 (doručenka č. I. 938). Z uvedeného vyplýva, že obvinený o tejto skutočnosti vedel minimálne od doručenia tohto uznesenia, ktorým bol JUDr. Viktor Marko, PhD. vylúčený.

Ak obvinený v podanom dovolaní namieta, že vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a toto podradí pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, je zrejmé, že o tejto skutočnosti obvinený vedel najneskôr od doručenia uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. decembra 2019, sp. zn. 4Nto/15/2019, z ktorého je zrejmé v akom zložení senát zasadal. Uznesenie mu bolo doručené 19. februára 2020 (doručenka na č. I. 784 spisu, na ktorej je síce uvedený dátum prevzatia 19. februára 2019, ale z časového hľadiska je zrejmé, že sa jedná o zásielku doručovanú poštou obvinenému 21. januára 2020, opakovane 30. januára 2020 a následne uloženú na pošte).

Námietku obvineného uplatnenú ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku o tom, že sudkyňa JUDr. T. X. U. nebola zbavená povinnosti mlčanlivosti v konaní pred súdom, ale len v prípravnom konaní opäť nemožno použiť, nakoľko táto okolnosť bola obvinenému známa už v pôvodnom konaní najneskôr od momentu, keď na hlavnom pojednávaní sudkyňa vypovedala ako svedok dňa 26. júna 2020 (č. I. 842).

Obvinený navyše bol počas konania na súde prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní zastúpený obhajcom JUDr. Jánom Geregom. Napriek tomu vyššie uvedené skutočnosti obvinený nenamietal počas konania na súde prvého stupňa, ani vo svojom odvolaní, a ani v ďalšom priebehu odvolacieho konania. Vo vzťahu k dovolacím námietkam podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. e) a písm. g) Trestného poriadku nie je splnená podmienka uvedená v § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Porušenie práva na obhajobu obvinený zadefinoval v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to konkrétne tak, že pri skutkoch č. I. II. a III. súd prvého stupňa neskúmal spôsob použitia finančných prostriedkov, no aj napriek tomu uznal obvineného vinným za to, že si prisvojil prostriedky. Obvinený „len nakladal“ s prostriedkami v rozpore so zákonom, čím spôsobil škodu, teda porušil povinnosť pri správe cudzieho majetku.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že tento dovolací dôvod predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený

obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného jeho obhajcom je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Je potrebné konštatovať, že najvyšší súd posudzuje dovolacie dôvody podľa ich obsahu, nie podľa formálneho značenia. Obvinený síce označil, že podáva dovolanie aj z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v odôvodnení dovolania uviedol, že porušenie práva na obhajobu spočíva „v konštatovaní súdu prvého stupňa o tom, že obvinený si prisvojil finančné prostriedky“, - uvedené argumenty stoja mimo uplatneného dovolacieho dôvodu. Uvedeným podľa obsahovej stránky obvinený zasahuje do dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Po obsahovej stránke možno konštatovať, že jediným dôvodom, ktorým obvinený zasahuje do dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je skutočnosť, že sudca JUDr. Ján Bobor „prejudikoval“ jeho vinu, keď v oznámení svojej zaujatosti 14. októbra 2019 (č. l. 761) uviedol, že „jeho manželka JUDr. T. X. U. bola sudkyňou v konkurze, v ktorom obvinený spreneveril sumu 250 122,54 Eur, a tak podala podnet orgánom činným v trestnom konaní na trestné stíhanie“. Najvyšší súd v prvom rade uvádza, že vyjadrenie sudcu nie je rozhodnutím súdu, ale iba subjektívnym tvrdením o jeho možnej zaujatosti nakoľko to, či sumu obvinený naozaj spreneveril alebo nie, bolo predmetom dokazovania vo veci samej. Formulácia sudcu o sprenevere sumy 250.122,54 eura, uvedená v ním oznámenej zaujatosti nie je prejudikovaním viny obvineného a ani nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia práva na obhajobu, a už vôbec nie zásadného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože je z tejto zrejmé, že sudca interpretoval to, čo sa dozvedel o obvinenom od svojej manželky, konkurznej sudkyne. Manželka sudcu podala „podnet“ orgánom činným v trestnom konaní, čo bolo jej povinnosťou v zmysle zákona, to znamená zistenia, ku ktorým dospela pri výkone svojej funkcie postúpila kompetentným orgánom na preverenie.

Najvyšší súd preskúmajúc spisový materiál nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by týmto bolo porušené právo na prezumpciu neviny obvineného. Z vyššie uvedených dôvodov je nutné konštatovať, že právo na obhajobu obvineného bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, a nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď

rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II.).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchateľa alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II.).

Obvinený považoval za naplnenie tohto dovolacieho dôvodu to, že skutky I. II. a III. rozsudku nemali byť kvalifikované ako sprenevera podľa § 213 Trestného zákona, ale mali byť kvalifikované podľa § 237 Trestného zákona ako porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku. Súd nezisťoval čo sa stalo s peniazmi, napriek tomu uviedol, že ich obvinený použil pre vlastnú potrebu. Ďalej obvinený namietal to, že skutky IV. rozsudku nie sú trestnými činmi podľa § 242 Trestného zákona, ale mali byť posúdené len ako disciplinárne previnenia podľa zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch.

Najvyšší súd na tomto mieste poznamenáva, že rozdiel medzi trestným činom sprenevery (§ 213 Trestného zákona) a trestným činom porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku (§ 237 Trestného zákona) je v tom, že pri trestnom čine sprenevery úmysel páchateľa smeruje k prisvojeniu si cudzej veci, ktorá mu bola zverená. Pri trestnom čine porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku úmysel páchateľa smeruje len k nesprávnemu hospodáreniu s cudzím majetkom, pričom nemusí ísť o jeho priame prisvojenie. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že obvinený konal vedome s úmyslom prisvojiť si majetok. Jeho úmysel bol preukázaný listinnými dôkazmi predovšetkým výpismi z účtov, ale aj svedeckými výpoveďami. Obvinený, ako je zrejmé z jeho konania nemal úmysel finančné prostriedky vrátiť.

Pre vysvetlenie rozdielu medzi trestným činom sprenevery a trestným činom porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku najvyšší súd uvádza, že subjektom trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku môžu byť len fyzické osoby, ktoré sú podľa zákona alebo podľa zmluvy povinné vybavovať záležitosti iných osôb, pokiaľ je v tom zahrnutá aj povinnosť starostlivosti o ich majetok. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, v ktorých sa nepreukáže, že by uvedené osoby úmyselným porušením povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok obohatili seba alebo iného, ale preukáže sa len spôsobenie škody nie malej na cudzom majetku. V tomto zmysle je ustanovenie o trestnom čine porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku subsidiárne k iným ustanoveniam osobitnej časti Trestného zákona, napr. k ustanoveniu o trestnom čine sprenevery (R 3/1995).

Najvyšší súd si v plnom rozsahu osvojil konštatovanie okresného súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 19 uviedol, že „z dôkazov je zrejmé v skutkoch obzvlášť závažného zločinu (I.) a zločinov sprenevery (II a III.), že obžalovaný vyberal z účtov zriadených pre úpadcov v konkurzných veciach, kde bol súdmi ustanovený ako správca konkurznej podstaty značné finančné obnosy, ktoré buď previedol na svoj súkromný účet, pričom ich späť už nepreviedol, alebo ich jednoducho vybral v hotovosti na viac krát a tiež tieto peniaze nevrátil a teda sa možno dôvodne a bez pochyb domnievať, že

ich minul na vlastnú potrebu. Súd nepotreboval mať za preukázané ako naložil s takto vybranými peniazmi úpadcov, podstatné je, že bol jednoznačne poslednou osobou, u ktorej tieto peniaze skončili, a ktorý ich aj vybral alebo previedol, keďže bol aj jediným disponentom na uvedených účtoch. Tvrdenie obhajoby v tom, že nebol preukázaný úmysel pri jednotlivých skutkoch vyznieva účelovo až úsmevne, keďže obžalovaný napriek odbornosti a dobrej reputácii ako advokát a vysokoškolský učiteľ práva si pravidelne a opakovane bez oprávnenia a akéhokoľvek zdôvodnenia, vedome vyberal peniaze z cudzích účtov, ktoré mu nepatrili, čomu by zrejme mal rozumieť ako nezákonnému konaniu s poukazom na svoje vzdelanie a postavenie. Majetok úpadcov mal povinnosť len spravovať, čo však hrubo porušil a zneužil svoje postavenie správcu. Obhajoba samotný skutkový stav a z neho vyplývajúce zistenia nespochybnila, pričom sám obžalovaný vo viacerých prípadoch uznal dlh v zmysle Občianskeho zákonníka, na základe čoho bol aj v civilných konaniach odsúdený.“

Na podporu týchto konštatovaní možno uviesť ešte rozhodnutie krajského súdu, ktorý v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku na str. 12 ku skutkom I. až III. doplnil, že „obžalovaný JUDr. L. O. ako správca konkurznej podstaty v uvedených spoločnostiach sa citovanými ustanoveniami neriadil, konal svojvoľne a finančné prostriedky, ktoré boli určené pre veriteľov použil na iný účel, čím veriteľom spôsobil škodu vyčíslenú v skutkoch. Aj odvolací súd konanie obžalovaného posúdil ako úmyselné, keďže obžalovaný (ako kvalifikovaná osoba) z titulu svojej funkcie vedel, že nesmie finančné prostriedky použiť na iný účel, ako na uspokojenie veriteľov úpadcu. Odvolací súd na margo obhajoby uvádza, že v takomto prípade nie je rozhodujúce zistenie na aký účel obžalovaný použil finančné prostriedky, rozhodujúce pre posúdenie viny obžalovaného je, že s finančnými prostriedkami nakladal v rozpore s citovaným zákonom a spôsobil tým škodu. Pokiaľ ide o motív obžalovaného, tento zneužil svoje postavenie za účelom získania prospechu, keďže nakladal so zverenou vecou ako vlastnou, pričom finančné prostriedky prevádzal na svoj súkromný účet, ako aj na účty subjektov nepatriacich medzi konkurzných veriteľov a dokonca na výzvy svedkyňi - sudkyňi JUDr. T. X. U., už nebol schopný finančné prostriedky vrátiť do konkurznej podstaty úpadcov. Odvolací súd dospel k záveru na základe výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich skutkových záverov tak, ako boli ustálené okresným súdom, že konaním obžalovaného JUDr. L. O. bola v popísaných skutkov pod bodom I. až III. naplnená skutková podstata trestných činov sprenevery podľa príslušných odsekov § 213, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.“

Čo sa týka skutku IV. rozsudku je potrebné konštatovať, že konanie obvineného pod bodmi 1) až 3) naplnilo skutkovú podstatu trestného činu podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého „kto marí konkurzné konanie, vyrovnacie konanie, konanie o reštrukturalizácii alebo konanie o oddĺžení tým, že nesplní povinnosť uloženú mu zákonom, ktorý upravuje také konanie, vrátane povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu“. Najvyšší súd sa nestotožňuje s tvrdením obvineného, že uvedené konanie malo byť kvalifikované len ako disciplinárne previnenie podľa zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch, ani s jeho tvrdením, že okresný súd, ako aj krajský súd len poukázali v odôvodnení na to, že došlo k porušeniu povinnosti správcu, pričom neskúmali žiadne ďalšie osobitné okolnosti danej veci. Oba sudy jasne a podrobne odôvodnili svoje rozhodnutie prečo uvedeným konaním obvineného došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podľa § 242 Trestného zákona. Obvinený konal s úmyslom sťažiť resp. zmať priebeh konkurzného konania tým, že nepredložil novému správcovi konkurzných podstat podrobnú správu o svojej činnosti a neposkytol mu všetku potrebnú súčinnosť. Tiež mu nepredložil potrebné dokumenty, a to s cieľom nielenže zakryť skutočný stav úpadcov, ale zakryť aj páchanie svojej vlastnej trestnej činnosti, aby sa nezistili nezákonné prevody finančných prostriedkov.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 19 k tomu uviedol, že „bolo preukázané predovšetkým výpoveďou svedka - poškodeného Ing. T. Š., ale aj listinnými dôkazmi, že obžalovaný neodovzdal ani v jednej z troch predmetných vecí žiadne dokumenty a spisovú agendu novému správcovi konkurzných podstat napriek viacerým výzvam z jeho strany, čím nesplnil povinnosť podľa § 42 ods. 6 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii a ani podľa § 8 ods. 3 zákona č. 8/2005 o konkurze a reštrukturalizácii, a teda, že odvolaný správca je povinný do 30 dní od ustanovenia nového správcu predložiť veriteľskému výboru a novému správcovi podrobnú správu o svojej činnosti; novému správcovi je tiež povinný poskytnúť všetku potrebnú súčinnosť tak, aby sa nový správca mohol riadne

ujat' výkonu svojej funkcie, resp., že správca, ktorý bol odvolaný z funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu bez zbytočného odkladu odovzdá príslušný spis spolu s prílohami správcovi, ktorým bol nahradený. O odovzdaní spisu sa vyhotoví zápis“.

Krajský súd na podporu tejto argumentácie na str. 12 rozsudku uviedol, že „pokiaľ ide o skutok IV. pod bodmi 1/ až 3/, obžalovaný je usvedčovaný výpoveďou nového správcu Ing. Mgr. T. Š., ktorý po obžalovanom prebral správu nad úpadcami, výpoveďami svedkov Ing. I. L., T. N., P. W. a Mgr. T. V., ako aj listinnými dôkazmi. Obžalovaný bol uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty u týchto úpadcov a súčasne mu bola uložená povinnosť do 30 dní od ustanovenia nového správcu tomuto predložiť podrobnú správu o svojej činnosti a poskytnúť mu všetku potrebnú súčinnosť tak, aby sa nový správca mohol riadne ujať výkonu svojej funkcie. Svedok Ing. Mgr. T. Š. uviedol, že obžalovaný mu napriek opakovaným výzvam nepredložil podrobnú správu o svojej činnosti, ako ani spisovú agendu uvedených úpadcov. Škodu u úpadcov vyčísliť nevedel, keďže nemal od obžalovaného dokumentáciu. Skutočnosť, že nový správca opakovane vyzýval obžalovaného na odovzdanie dokumentácie úpadcov, vyplýva aj z listinných dôkazov založených v trestnom spise.

Odvolací súd pripomína, že trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto marí konkurzné konanie, vyrovnacie konanie, konanie o reštrukturalizácii alebo konanie o oddžlení tým, že nesplní povinnosť uloženú mu zákonom, ktorý upravuje také konanie, vrátane povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu. Objektom tohto trestného činu je právo veriteľa na zákonné uspokojenie svojej pohľadávky. Objektívna stránka trestného činu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania podľa § 242 odsek 1 písm. a) Trestného zákona teda zahŕňa nielen konanie (porušenie povinnosti stanovenej zákonom o konkurze), ale aj následok (marenie) a príčinný vzťah medzi konaním a následkom, pritom sa nevyžaduje, aby došlo k zmareniu konkurzného konania.

Podľa § 42 ods. 6 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov, odvolaný správca je povinný do 30 dní od ustanovenia nového správcu predložiť veriteľskému výboru a novému správcovi podrobnú správu o svojej činnosti; novému správcovi je tiež povinný poskytnúť všetku potrebnú súčinnosť tak, aby sa nový správca mohol riadne ujať výkonu svojej funkcie.

Podľa § 8 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, správca je povinný viesť vo veci, v ktorej vykonáva správcovskú činnosť, správcovský spis (ďalej len "spis"); spis musí byť dostupný v kancelárii, ktorá je zriadená v obvode krajského súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd, alebo v obvode odvolacieho konkurzného súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd, ak bol do funkcie ustanovený správca, ktorý má kanceláriu v tomto obvode. Spis je správca povinný viesť prehľadne, zrozumiteľne a dostatočne podrobne. Spis obsahuje údaje o postupe správcu, najmä o charaktere, čase, rozsahu a cieľoch postupu správcu a záveroch vyvođených na základe získaných podkladov. Súčasťou spisu alebo jeho prílohou sú doklady, zmluvy, písomné záznamy a iné písomnosti týkajúce sa veci, v ktorej sa spis vedie; osobitný predpis ustanoví, ktoré ďalšie písomnosti tvoria súčasť alebo prílohu spisu. Spis sa uchováva desať rokov odo dňa skončenia konania vo veci, v ktorej bol spis vedený. Správca, ktorý bol odvolaný z funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu, bez zbytočného odkladu odovzdá príslušný spis spolu s prílohami správcovi, ktorým bol nahradený. O odovzdaní spisu sa vyhotoví zápis. Právo nahliadať do spisu majú osoby vykonávajúce dohľad podľa tohto zákona, súd, účastníci konania, ich zástupcovia, orgány činné v trestnom konaní a iné subjekty, ak to ustanovuje osobitný predpis. Nahliadanie do spisu je správca povinný zabezpečiť v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň; o tom správca bezodkladne po ustanovení do funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu zverejní oznam v Obchodnom vestníku.

Berúc do úvahy vykonané dôkazy jednotlivo a aj v ich súhrne dospel aj odvolací súd k záveru, že konaním obžalovaného boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania, pretože medzi konaním obžalovaného (nesplnením povinnosti odovzdať dokumentáciu) a následkom (neskončenie konkurzného konania) je daná príčinná súvislosť, pričom tohto konania sa obžalovaný dopustil minimálne v nepriamom úmysle, pretože vzhľadom na svoje odborné znalosti a skúsenosti (advokát, správca konkurznej podstaty) musel vedieť, že takýto následok môže nastať, ak novému správcovi neposkytne súčinnosť a musel byť s týmto následkom uzročený.“

Dovolací súd konštatuje, že obvineným napádaná právna kvalifikácia uvedených trestných činov plne zodpovedá skutkovej vete, preto ani po dôkladnom oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g) a ani písm. i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.